

Arrest

**nr. 333 613 van 1 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 februari 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat B. VRIJENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 2 november 2023 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 7 november 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd opgesteld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 november 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoeker gehoord op 19 november 2024.

1.3. Op 14 januari 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 20 januari 2025 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken en u werkte als landbouwer op de boerderij van uw vader tot aan uw vertrek op 1 november 2023. In februari 2022 ging uw broer J.(...) een "gota a gota" lening aan van 10 miljoen peso's om de arepazaak van uw zus D.(...) L.(...) uit te breiden. U hielp uw zus en uw broer om de lening maandelijks af te betalen en dit lukte tot u in juli 2022 een ongeval had en zes maanden lang arbeidsongeschikt was. In februari 2023 begonnen de geldschietters van de "gota a gota" lening uw zus D.(...) L.(...) te bedreigen. Ze dreigden haar te vermoorden. Ook uw broer J.(...) ontving bedreigingen wanneer hij de maandelijks afbetalingen deed. Begin of eind juli 2023 besloot uw broer J.(...) uit vrees te vluchten naar Ecuador. De laatste keer dat uw familie bedreigd werd was rond september 2023 en op 1 november 2023 reisde u samen met uw zus D.(...) L.(...) naar België, waar jullie op 2 november 2023 aankwamen en op 7 november 2023 een verzoek om internationale bescherming indienden. Na jullie vertrek hoorde uw familie de vertellen dat er nog steeds mensen naar jullie op zoek zijn. Eenmaal in België konden jullie de lening verder afbetalen en sinds enkele maanden hebben jullie de volledige lening afbetaald. Echter vragen de geldschietters van de "gota a gota" lening nu meer geld.

U vreest dat indien u zou terugkeren naar Colombia de geldschietters van de "gota a gota" lening u zullen vermoorden.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort, drie foto's van uw zus en een webartikel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw zus D.(...) L.(...) C.(...) G.(...) (O.V. (...)), ter zake werden uiteengezet. In het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"Er moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk kon maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het is niet geloofwaardig dat u in Colombia een vrees koesterde vanwege een "gota a gota" lening om onderstaande redenen.

U legt vage en tegenstrijdige verklaringen af over de oorzaak van uw vrees, de "gota a gota" lening die uw broers J.(...) en O.(...) O.(...) aangingen. Ten eerste zijn uw verklaringen met betrekking tot het totale bedrag van de lening tegenstrijdig met uw verklaringen die u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aflegde. Tijdens uw interview bij de DVZ verklaarde u dat uw broer J.(...) een lening was aangegaan voor tien miljoen peso's (zie 'vragenlijst CGVS' d.d. 13/11/2023, pt. 3.5), tijdens het interview bij het CGVS verklaarde u dat uw broer J.(...) een lening van 20 miljoen peso's was aangegaan (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19/11/2024, p. 7), wat een verdubbeling is. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat uw broer J.(...) wel degelijk 10 miljoen peso's geleend heeft en dat er in de tussentijd 10 miljoen peso's aan interesten bij dit bedrag gekomen zijn. U werd nochtans gevraagd hoeveel u geleend had, niet hoeveel u verschuldigd was, waardoor die uitleg de tegenstrijdigheid niet kan verklaren. Wanneer uw broer O.(...) O.(...) met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, verklaart hij dat uw broer J.(...) 20 miljoen pesos had geleend en dat hij van dat bedrag 10 miljoen pesos achter heeft gehouden (notities persoonlijk onderhoud CGVS 2 d.d. 19/11/2024, p. 10), een verdere tegenstrijdigheid.

Ten tweede verklaren zowel u als uw broer dat jullie niks weten over de geldschietters of over de afspraken die uw broer J.(...) met hen maakte (CGVS, p. 8 en CGVS 2, p. 8). Ondanks dat deze lening afgesloten werd voor uw arepazaak, heeft u geen idee van wie het geld geleend werd of hoe het terug betaald moest worden (CGVS, p. 8). Het is op zich al vreemd dat u zo weinig zou weten over de lening die aan de basis van uw problemen ligt. Bovendien verklaarde u tijdens het interview bij de DVZ dat het geld geleend werd van een zekere Don Carlos (zie 'vragenlijst CGVS' d.d. 13/11/2023, pt 3.5), echter heeft u deze naam doorheen het interview bij het CGVS niet vermeld ondanks u meerdere keren gevraagd werd naar de identiteit van de geldschietters en uw belagers (CGVS, p. 8, 11, 13).

Ten derde legt u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot wie er allemaal hielp met de maandelijks afbetalingen. U verklaart dat u in Colombia niet meebetaalde (CGVS, p. 9, 16), echter verklaarde uw broer

O.(...) O.(...) dat u wel geld verzamelde voor de maandelijkse afbetalingen en dat jullie elke maand vijf miljoen peso's betaalden (CGVS 2, p. 9).

Ten vierde verklaart u dat de lening ondertussen volledig afbetaald is (CGVS, p. 9), wat de oorzaak van uw vrees volledig zou wegnemen. Wanneer u gevraagd wordt waarom u nog steeds de geldschietters zou vrezen blijft u bijzonder vaag en verklaart u uiteindelijk dat ze geld blijven aanrekenen zonder hier meer details over te geven (CGVS, p. 15-16). Met dergelijke bijzonder vage verklaringen over de oorzaak van uw problemen en uw complete onwetendheid over en desinteresse in de identiteit van de personen die u vreest, maakt u allerm minst aannemelijk dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Verder kunnen uw verklaringen over de bedreigingen vanwege de geldschietters niet overtuigen. Ten eerste zijn uw verklaringen over het tijdstip van O.(...) O.(...)s ongeval, de reden dat uw familie de lening niet meer kon afbetalen, tegenstrijdig met uw verklaringen bij de DVZ. U verklaarde namelijk bij de DVZ dat uw broer O.(...) O.(...) een ongeval had in juni 2023 (zie 'vragenlijst CGVS' d.d. 13/11/2023, pt. 3.5), tijdens het interview bij het CGVS verklaart u dat het in juli 2022 plaatsvond. Uw broer O.(...) O.(...) verklaarde bij de DVZ dat zijn ongeval in juni 2022 plaatsvond en tijdens zijn interview bij het CGVS verklaart hij dat het gebeurde in juli 2022 (CGVS 2, p. 10).

Ten tweede zijn uw verklaringen over de periode na het ongeval van uw broer O.(...) O.(...) tegenstrijdig met zijn verklaringen. U verklaart dat jullie na het ongeval gestopt zijn met betalen (CGVS, p. 16), echter verklaart uw broer O.(...) O.(...) dat hij samen met uw broer J.(...) nog steeds maandelijkse afbetalingen deed, maar in kleinere bedragen (CGVS 2, p. 10). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, verklaart u dat er wel degelijk een kleiner bedrag werd betaald, maar dat u hier niet van op de hoogte werd gebracht zodat u niet betrokken zou raken (CGVS, p. 16-17). Aangezien u het grootste slachtoffer was van de bedreigingen, bent u reeds ten zeerste betrokken en zou het achterhouden van deze informatie niet logisch zijn en u enkel meer zorgen kunnen geven. Bovendien raakt deze toegevoegde uitleg kant nog wal. Het is duidelijk dat u een uitvlucht zocht op het moment dat u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheden.

Ten derde zijn uw verklaringen over het tijdstip van het eerste dreigement en het laatste dreigement tegenstrijdig. U verklaart dat u voor het eerst werd bedreigd in juli 2022 (CGVS, p. 11), echter verklaart uw broer O.(...) O.(...) dat u pas in februari 2023 voor het eerst werd bedreigd (NPO O, p. 11). Dit gaat over een verschil van zes maanden. Vervolgens verklaart u dat de laatste bedreiging plaatsvond op 1 oktober 2023 in Roldanillo, echter verklaart u ook dat u twee tot drie maanden voor uw vertrek uit Colombia op 1 november 2023 naar de boerderij van uw vader in Guatica vluchtte en niet meer terugging naar Roldanillo (CGVS, p. 14, 18). Bijgevolg is het onmogelijk dat u in oktober 2023 nog bedreigd werd in Roldanillo als u in die periode reeds naar Guatica gevlucht was.

Ten vierde legt u vage en tegenstrijdige verklaringen af omtrent de bedreigingen tegen uw broers O.(...) O.(...) en J.(...). U verklaart dat uw broer O.(...) O.(...) ook bedreigd werd (CGVS, p. 17), echter verklaart uw broer O.(...) O.(...) dat hijzelf nooit bedreigd werd (CGVS 2, p. 7). Vervolgens verklaart u dat uw broer J.(...) dermate bedreigd werd dat hij naar Ecuador vluchtte in dezelfde periode waarin jullie naar België vluchtten (CGVS, p. 7), echter verklaart uw broer O.(...) O.(...) dat jullie broer J.(...) reeds rond juli 2023 (CGVS 2, p. 12) gevlucht was.

Ten vijfde legt u bijzonder vage verklaringen af met betrekking tot uw persoonlijke bedreigingen. Wanneer u voor een eerste keer aangespoord wordt om meer uitgebreid over de aard en frequentie van uw bedreigingen te vertellen, verklaart u dat u er niet meer over kan vertellen en dat het altijd gebeurde. Vervolgens verklaart u dat u zo'n vier tot vijf keer aangevallen werd (CGVS, p. 6). Wanneer u meer in detail wordt bevraagd over uw bedreigingen, blijft u steeds vaag en ontwijkend antwoorden (GVS, p. 10 – 14). U verklaart dat u voortdurend werd bedreigd en dat het soms twee tot drie keer per week gebeurde (CGVS, p. 11), echter wanneer u meermaals concreet wordt gevraagd hoe vaak u bedreigd werd, verklaart u opnieuw dat het vier tot vijf keer is gebeurd (CGVS, p. 12). Bovendien verklaart u dat uw belagers niks hebben gezegd toen u fysiek aangevallen werd en toen er op uw deur werd geslagen (CGVS, p. 11, 13-14), waardoor u niet kan aantonen met welke reden u aangevallen werd en of er überhaupt een link was met de geldschietters van de "gota a gota" lening.

Er mag verwacht worden dat u deze cruciale gebeurtenissen en feiten uit uw leven beter kan herinneren en in de tijd kan plaatsen. Het totaal aan vage en tegenstrijdige verklaringen doet dan ook afbreuk aan de gehele geloofwaardigheid van uw relaas.

Vervolgens getuigt uw houding niet van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging. Ten eerste bleef u nog lange tijd wonen op een plaats waar u zogezegd gevaar liep. U vertelt dat de geldschietters van de "gota a gota" lening u bedreigen sinds juli 2022 en dat u zich na de verschillende bedreigingen dermate onveilig voelde dat u heeft besloten om het land te verlaten (CGVS, p. 6). Echter geeft u toe dat u na het begin van de bedreigingen nog ongeveer een jaar op dezelfde plaats in Roldanillo bent blijven wonen (CGVS, p. 18).

Ten tweede heeft u geen moeite gedaan om verdere informatie over uw situatie te vergaren. U heeft zich niet geïnformeerd naar mensen die zich in dezelfde situatie bevinden en heeft u geen concrete stappen ondernomen om u te beschermen tegen de problemen waarvan u wist dat ze zouden komen (CGVS, p. 10, 12).

Ten derde heeft u geen bescherming gezocht in Colombia, ondanks er beschermingsmogelijkheden voorhanden zijn en het robuuste wettelijke en administratieve kader daarrond (zie informatie toegevoegd aan

het dossier). Deze houding komt dus niet overeen met het gedrag van iemand die op de vlucht is en een ernstige vrees heeft voor zijn leven.

Nog los van de bovenstaande vaststellingen moet opgemerkt worden dat zelfs indien u aannemelijk had gemaakt dat u in het verleden vervolging vreesde door, quod non in casu, uit niets blijkt dat u heden, anno 2024, nog enige vrees zou dienen te koesteren voor de geldschietters van de gota a gota lening. U verklaart namelijk dat uw ouders, zus en dochters die in Roldanillo en Gautica verblijven nooit bedreigd zijn geweest en na jullie vertrek ook geen bedreigingen hebben ontvangen (CGVS, p. 7, 14). Dat niemand van de familie na jullie vertrek nog problemen heeft gekend doet afbreuk aan de vrees die u meent te koesteren.

De documenten die u voorlegt zijn niet van dien aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben sowieso enkel een ondersteunende werking en kunnen net de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas herstellen. Uw paspoort en uw vliegtickets zijn louter dienstig om uw identiteit en uw reisweg te staven. De drie foto's, waarop de verwondingen van uw zus afgebeeld zijn, kunnen niet bewijzen dat deze tot stand zijn gekomen in de door u beweerde context. Het webartikel dat u indiende vermeldt niks over uw broer J.(...) en kan wederom niet gelinkt worden aan de door u beweerde problemen van uw broer J.(...). Bijgevolg kunnen uw documenten de bovenvermelde vaststellingen niet weerleggen.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 a) en b) van de Vreemdelingenwet."

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan dat het CGVS vaststelt dat zijn verzoek om internationale bescherming volledig gebaseerd is op de motieven die door zijn zus, D. L. C. G., werden naar voor geschoven en dat in de bestreden beslissing enkel de uiteenzetting van de weigeringsbeslissing van zijn zus wordt herhaald zodat de middelen in verzoekers verzoekschrift deze hernemen zoals uiteengezet in het verzoekschrift van zijn zus. Daarbij wordt uitgebreid ingegaan op de diverse motieven van de bestreden beslissing en wordt besloten dat het vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stavingstukken:

- een uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht Colombia van juni 2024 (stuk 2);
- twee persartikels van InSight Crime van 28 juli 2023 en 27 mei 2019 (stuk 3).

3.2.2. Op 25 augustus 2025 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 8) waarin hij verwijst naar volgend rapport en er de weblink van vermeldt: de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 10 april 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...]"

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aangezien hij niet aannemelijk heeft gemaakt ten aanzien van zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, noch een reëel risico te lopen zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit zijn verklaringen en uit het administratief dossier blijkt dat hij zich voor zijn verzoek om internationale bescherming baseert op de asielmotieven die door zijn zus D. L. werden aangebracht, met name een vrees voor geldschietters in het kader van een "gota a gota"-lening. In het dossier van verzoekers zus werd evenwel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat aan de beweerde problemen in het kader van een "gota a gota"-lening geen geloof kan worden gehecht. Deze beslissing genomen in hoofde van verzoekers zus steunt op volgende motieven:

(i) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde vrees vanwege een "gota a gota"-lening vermits:

(a) verzoekster vage en tegenstrijdige aflegt over de "gota a gota"-lening die haar broer J. aanging, meer bepaald met betrekking tot het totale bedrag van de lening, over de geldschietters of de afspraken die J. met hen maakte, over wie er allemaal meehielp met de maandelijkse afbetalingen en over waarom ze de geldschietters nog zou vrezen aangezien de lening ondertussen volledig afbetaald is,

(b) verzoeksters verklaringen over de bedreigingen vanwege de geldschietters niet kunnen overtuigen nu:

- verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip van O. O.'s ongeval – de reden dat haar familie de lening niet meer kon afbetalen –,
- verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt in vergelijking met haar broer over de periode na het ongeval van haar broer,
- verzoeksters verklaringen over het tijdstip van het eerste dreigement en het laatste dreigement tegenstrijdig zijn,
- verzoekster vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de bedreigingen van haar broers O. O. en J.,

- verzoekster tevens vage verklaringen aflegt met betrekking tot de bedreigingen die zij persoonlijk zou hebben ontvangen,
- (c) verzoeksters houding niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging aangezien:
 - zij nog lange tijd op dezelfde plaats is blijven wonen waar zij zagezegd gevaar liep,
 - zij geen moeite heeft gedaan om verdere informatie te vergaren over haar situatie en geen concrete stappen heeft ondernomen om zich te beschermen tegen de problemen waarvan ze wist dat ze zouden komen,
 - zij geen bescherming heeft gezocht in Colombia ondanks er beschermingsmogelijkheden voorhanden zijn en het robuuste wettelijke en administratieve kader daarrond,
- (d) hoe dan ook moet worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat verzoekster heden nog enige vrees zou moeten koesteren voor de geldschietters van de “gota a gota”-lening, nu de totale lening is afbetaald en haar nog in Colombia verblijvende familieleden geen problemen hebben gekend sinds het vertrek van verzoekster en haar broers uit hun land van herkomst;
- (ii) de documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;
- (iii) in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters broer, C. G. O. O., werd eveneens geoordeeld tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker oordeelt de commissaris-generaal voorts dat in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich op dezelfde motieven beroept voor zijn verzoek om internationale bescherming als zijn zus D. L. C. G.. Dit wordt door verzoeker niet betwist en blijkt uit het gegeven dat het verzoekschrift dezelfde middelen en motieven bevat als dit van verzoekers zus en ook als dusdanig expliciet vermeld en citeert.

3.3.4.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 333 612 van 1 oktober 2025 het verzoek om internationale bescherming van zijn zus D. L. C. G. geweigerd.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.3.5.1. Bij terugkeer naar Colombia vreest verzoekster te worden vervolgd door schuldeisers in het kader van een “gota a gota”-lening die haar broer J. aanging om haar arepazaak uit te breiden. Verzoekster verklaart dat haar broers J., O. O. en zijzelf deze lening terugbetaalden, maar dat zij dit niet langer konden nadat O. O. een ongeval kreeg. Intussen zou de lening volledig zijn terugbetaald, maar verzoekster geeft aan nog steeds de geldeisers te vrezen bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

3.3.5.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in

vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden vrees voor vervolging vanwege een “gota a gota”-lening.

3.3.5.3. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt dat verzoekster vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de “gota a gota”-lening die haar broer J. aanging om haar handelszaak uit te breiden.

Zo staat in de bestreden beslissing pertinent te lezen als volgt:

“Ten eerste zijn uw verklaringen met betrekking tot het totale bedrag van de lening tegenstrijdig met uw verklaringen die u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aflegde. Tijdens uw interview bij de DVZ verklaarde u dat uw broer J.(...) een lening was aangegaan voor tien miljoen peso's (zie 'vragenlijst CGVS' d.d. 13/11/2023, pt. 3.5), tijdens het interview bij het CGVS verklaarde u dat uw broer J.(...) een lening van 20 miljoen peso's was aangegaan (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19/11/2024, p. 7), wat een verdubbeling is. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat uw broer J.(...) wel degelijk 10 miljoen peso's geleend heeft en dat er in de tussentijd 10 miljoen peso's aan interesten bij dit bedrag gekomen zijn. U werd nochtans gevraagd hoeveel u geleend had, niet hoeveel u verschuldigd was, waardoor die uitleg de tegenstrijdigheid niet kan verklaren. Wanneer uw broer O.(...) O.(...) met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, verklaart hij dat uw broer J.(...) 20 miljoen pesos had geleend en dat hij van dat bedrag 10 miljoen pesos achter heeft gehouden (notities persoonlijk onderhoud CGVS 2 d.d. 19/11/2024, p. 10), een verdere tegenstrijdigheid.

Ten tweede verklaren zowel u als uw broer dat jullie niks weten over de geldschietters of over de afspraken die uw broer J.(...) met hen maakte (CGVS, p. 8 en CGVS 2, p. 8). Ondanks dat deze lening afgesloten werd voor uw arepazaak, heeft u geen idee van wie het geld geleend werd of hoe het terug betaald moest worden (CGVS, p. 8). Het is op zich al vreemd dat u zo weinig zou weten over de lening die aan de basis van uw problemen ligt. Bovendien verklaarde u tijdens het interview bij de DVZ dat het geld geleend werd van een zekere D.(...) C.(...) (zie 'vragenlijst CGVS' d.d. 13/11/2023, pt 3.5), echter heeft u deze naam doorheen het interview bij het CGVS niet vermeld ondanks u meerdere keren gevraagd werd naar de identiteit van de geldschietters en uw belagers (CGVS, p. 8, 11, 13).

Ten derde legt u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot wie er allemaal hielp met de maandelijkse afbetalingen. U verklaart dat u in Colombia niet meebetaalde (CGVS, p. 9, 16), echter verklaarde uw broer O.(...) O.(...) dat u wel geld verzamelde voor de maandelijkse afbetalingen en dat jullie elke maand vijf miljoen peso's betaalden (CGVS 2, p. 9).”

Verzoekster merkt in haar verzoekschrift op dat er oorspronkelijk een bedrag van tien miljoen peso's werd geleend, maar dit door de opgelegde rente opliep tot twintig miljoen peso's. Verzoekster meent voorts dat het niet verrassend is dat er onduidelijkheid bestaat over het exacte verschuldigde bedrag aangezien dit type lening uiterst illegaal is. Verzoekster vervolgt in het verzoekschrift dat zij zelf niet instond voor de lening en de terugbetaling ervan maar wel haar broers, dat haar broer J. het bedrag leende en daarbij een hoger bedrag leende dan strikt noodzakelijk was voor de handelszaak. Daarnaast merkt zij op dat haar broers haar bewust buiten deze aangelegenheden hielden om haar te beschermen, maar dit geenszins betekent dat zij geen belang had bij de lening. Verzoekster meent dat al deze elementen verklaren waarom er geen absolute duidelijkheid bestaat over het exacte bedrag dat aan de geldschietters verschuldigd was.

De Raad stelt vast dat verzoekster met deze argumentatie in het verzoekschrift in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren van de vaststellingen die in de bestreden beslissing gedaan worden, het volharden in één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het impliciet ontkennen van een andere gedane verklaring en het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon. Dit is echter geen dienstig verweer om de tegenstrijdigheden en incoherenties die in de bestreden beslissing worden vastgesteld, te herstellen of te vergoelijken, dan wel een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal terecht op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat de lening intussen volledig is afbetaald (administratief dossier, CGVS, p. 9 en 16), wat de oorzaak van verzoeksters vrees zou wegnemen. Wanneer verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd waarom zij nog steeds de geldschietters zou vrezen, blijft zij steken in vage verklaringen als zouden zij geld blijven aanrekenen (administratief dossier, CGVS, p. 15-16).

Verzoekster hekelt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal voorbijgaat aan de realiteit van “gota a gota”-leningen en de bijbehorende groeperingen in Colombia. Zij verduidelijkt dat geldschietters, zelfs na volledige aflossing, redenen blijven verzinnen om aanvullende betalingen te eisen en slachtoffers vaak worden geconfronteerd met voortdurende intimidatie en afpersing. Verzoekster verwijst hierbij naar het Algemeen Ambtsbericht van Nederland van juni 2024 (verzoekschrift, stuk 2) en persartikels (verzoekschrift, stuk 3).

De Raad stelt vast dat in de aangereikte landeninformatie weliswaar gewag wordt gemaakt van de irreguliere kredietverstrekking die vooral door gewapende en criminele groeperingen wordt aangereikt, die het aangeboden geld op korte termijn willen innen tegen enorme rentetarieven en bij de opeising ervan geweld niet schuwen. Evenwel dient te worden onderstreept dat verzoekster, gelet op de veelheid aan tegenstrijdigheden en vaagheden in haar verklaringen omtrent de oorzaak van haar problemen en haar complete onwetendheid over en desinteresse in de identiteit van de personen die zij vreest, er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat zij in Colombia problemen kende in het kader van een “gota a gota”-lening. Bovendien staat nergens in de beschikbare landeninformatie te lezen dat, indien het totaal verschuldigde bedrag (met intresten) betaald is aan de geldschietters – zoals het geval zou zijn geweest voor verzoekster –, geldschietters bijkomende redenen blijven verzinnen om geld op te eisen. In dit verband wijst de Raad er voorts op dat de vaststelling dat verzoeksters familieleden die in Colombia verblijven geen verdere problemen kennen, evenzeer afbreuk doet aan de voorgehouden vrees voor vervolging (infra). Te meer daar in de door verzoekster aangehaalde landeninformatie wordt vermeld dat de gewapende en criminele groeperingen in het kader van “gota a gota”-leningen familieleden bedreigen om de verschuldigde sommen te verkrijgen.

3.3.5.4. Voorts kunnen verzoeksters verklaringen over de vermeende bedreigingen vanwege de geldschietters niet overtuigen aangezien zij blijft steken in vage, niet-doorleefde en tegenstrijdige verklaringen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat:

(i) verzoekster opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip van het ongeval van haar broer O. O. – reden waarom haar familie de “gota a gota”-lening niet meer zou hebben kunnen afbetalen – aangezien zij dit ongeval bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatst in juni 2023, waar zij op de zetel van het CGVS verklaart dat dit ongeval plaatsvond in juli 2022;

(ii) verzoeksters verklaringen over de periode na het ongeval van haar broer O. O. bovendien tegenstrijdig zijn met de verklaringen van haar broer met betrekking tot de vraag of zij al dan niet nog aflossingen deden in het kader van de lening;

(iii) verzoeksters verklaringen over het tijdstip van het eerste en laatste dreigement tegenstrijdig zijn, nu zij het eerste dreigement een half jaar eerder in de tijd plaatst dan haar broer O. O. tijdens diens persoonlijk onderhoud en zij het laatste incident in Roldanillo plaatst op een ogenblik waarvan zij aangeeft dat zij toen reeds naar Gautica was gevlucht;

(iv) verzoekster vage verklaringen aflegt omtrent de bedreigingen tegen haar broers O. O. en J., die bovendien haaks staan op de verklaringen die O. O. aflegt in het kader van zijn procedure internationale bescherming;

(v) verzoekster vaag blijft en niet-aannemelijke verklaringen aflegt over de persoonlijke bedreigingen die zij zou hebben ontvangen, meer bepaald over de aard en de frequentie van die bedreigingen en er hoe dan ook uit haar verklaringen niet kan worden afgeleid om welke reden zij zou zijn aangevallen en of er überhaupt een link was met de geldschietters van de “gota a gota”-lening.

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat zij inderdaad niet zelf instond voor de lening, maar dat dit geenszins betekent dat de lening voor haar geen belang had. Integendeel betrof het een lening ter ondersteuning van haar handelszaak en bijgevolg haar toekomst. Ze merkt op dat haar terughoudendheid voortvloeide uit een begrijpelijke wens om buiten de problemen met de geldschietters te blijven.

De Raad merkt op dat van verzoekster mag worden verwacht dat zij tijdens de procedure internationale bescherming eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van haar asielrelaas en de aanleiding waren tot het vertrek uit haar land van herkomst, in casu omtrent de gebeurtenissen en feiten rondom de “gota a gota”-lening. Er kan overigens redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster zich zij het in Colombia, zij het in België terdege over deze problemen tracht te informeren, quod non in casu. Dat verzoekster er niet in slaagt om voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen omtrent de kern van haar asielrelaas ondermijnt derhalve de voorgehouden vrees voor vervolging.

Ter verklaring van de tegenstrijdigheden over het aantal keer dat zij bedreigd werd, voert verzoekster in het verzoekschrift nog aan dat zij een onderscheid maakte tussen fysieke bedreigingen, verbale bedreigingen en dreigementen via tussenpersonen. Zij merkt op dat deze voorvallen tijdens het persoonlijk onderhoud door elkaar werden bevestigd en er zo verwarring ontstond omtrent de exacte aantallen. Verzoekster vervolgt dat zij aangaf dat ze meerdere keren per week verbaal werd bedreigd, terwijl fysieke bedreigingen in een lager, maar nog steeds ernstig, aantal voorkwamen.

Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoekster zich in dit verband bedient van een post factum-verklaring die geen steun vindt in haar verklaringen zoals zij deze heeft uiteengezet bij het CGVS. Zo valt immers op dat bij verzoekster meermaals expliciet werd gepeild naar het aantal en het soort bedreigingen waarmee zij zou zijn geconfronteerd in Colombia (administratief dossier, CGVS, p. 12-14). Verzoekster wordt zo ook uitdrukkelijk gevraagd of de bedreigingen continu of vier à vijf keer plaatsvonden en er wordt door de protection officer wel degelijk een onderscheid gemaakt tussen verbale en fysieke

bedreigingen of dreigementen via tussenpersonen (ibid.). De Raad wijst er voorts op dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en dat het niet aan de protection officer toekomt om het persoonlijk onderhoud te “sturen”. Verzoekster noch haar advocaat maakten doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook niet ernstig om in huidig verzoekschrift plots te impliceren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende of onvoldoende duidelijk onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit verzoeksters relaas. Dit is slechts een post factum-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing.

Waar verzoekster er ter verantwoording van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden nog op wijst dat het in een context van voortdurende angst, intimidatie, stress en vrees logisch is dat slachtoffers niet in staat zijn om iedere bedreiging exact en chronologisch te reconstrueren en het kan dat ze zich details anders herinneren of interpreteren, slaagt zij er andermaal niet in te overtuigen. Van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat zij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoeksters blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen en/of stress haar zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen (supra punt 3.3.4). Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien maakte verzoekster op geen enkel ogenblik gewag van psychologische problemen waardoor zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoekster brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van haar beweringen in dit verband.

Voor het overige komt verzoekster in het verzoekschrift in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het minimaliseren, bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dit is echter geen dienstig verweer en verzoekster slaagt er dan ook niet in om de voormelde overwegingen en de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Bijgevolg blijft deze motivering onverminderd overeind, wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.5.5. Daarnaast relativeert ook verzoeksters houding en gebrek aan initiatief om informatie te vergaren, haar geschetste vrees. Zo is het niet aannemelijk dat verzoekster ongeveer een jaar in Roldanillo blijft wonen op de plek waar zij beweert gevaar te lopen (administratief dossier, CGVS, p. 6 en 18). Daarnaast blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij geen moeite heeft gedaan om verdere informatie over haar situatie te verkrijgen. Zo heeft zij zich immers niet geïnformeerd naar mensen die zich in dezelfde situatie bevinden en heeft zij geen concrete stappen ondernomen om zich te beschermen tegen de problemen waarvan zij wist dat ze zouden komen (administratief dossier, CGVS, p. 10 en 12). De Raad merkt op dat van een verzoeker om internationale bescherming nochtans kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten.

Dat verzoekster bovendien geen oprechte inspanning heeft geleverd om zich te beschermen en geen hulp en/of bescherming heeft gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten ondermijnt voorts de geloofwaardigheid van de door haar geschetste vrees.

Verzoekster betoogt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal in deze voorbijgaat aan de realiteit van de situatie waarin zij zich bevond. Zij merkt op dat geldschietters in het kader van een “gota a gota”-lening vaak deel uitmaken van criminele groeperingen die geen mildheid kennen wanneer iemand hen probeert te ontlopen of hulp zoekt bij de autoriteiten. Verzoekster vervolgt dat een klacht indienen bij de politie of het zoeken van juridische hulp in een dergelijke context vaak leidt tot een verslechtering van de omstandigheden voor het slachtoffer. Zij onderstreept dat zij in feite in een situatie van totale angst verkeerde en het niet realistisch is om van haar te verwachten dat zij hulp zou zoeken bij de autoriteiten zonder grotere risico's voor haar veiligheid en die van haar naasten.

Nog daargelaten de voormelde vastgestelde ongeloofwaardigheid van de voorgehouden problemen in het kader van een “gota a gota”-lening, kan erop worden gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheid tot het verkrijgen van bescherming bij de nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput.

De Raad merkt in dit verband op dat uit de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, COI Focus, “Colombia. Beschermingsmogelijkheden” van 14 mei 2024 en verzoekschrift,

stuk 2, Algemeen Ambtsbericht Colombia, juni 2024) blijkt dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt, volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te impliceren in het verzoekschrift, worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden.

Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden wendt om bescherming te vragen. Zoals blijkt uit het voorgaande en de vaststelling dat verzoekster zich verschuilt achter blote beweringen blijft zij daartoe – in tegenstelling tot wat zij poneert in het verzoekschrift – evenwel in gebreke.

Verzoekster toont, gelet op het voorgaande, niet aan dat zij geen bescherming en/of hulp zou hebben (kunnen) verkrijgen van de in Colombia aanwezige beschermingsmogelijkheden.

3.3.5.6. Verzoekster voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige documenten die zij in de loop van de procedure heeft voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Wat betreft de aan het verzoekschrift gevoegde landeninformatie (stukken 2-3-4) onderlijnt de Raad nog dat deze informatie louter van algemene aard is en geen betrekking heeft op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

3.3.5.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekster niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.”

3.3.4.3. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 10 april 2025 wordt in de aanvullende nota van 21 augustus 2025 het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena

Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

7Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op zijn verklaringen over zijn herkomst en verblijfplaatsen in Colombia (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10; CGVS, p. 13) en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in Gaticado in het departement Risaralda worden beoordeeld, waar verzoeker tot aan zijn vertrek uit Colombia woonde.

Het departement Risaralda blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, met name in het departement Risaralda niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

Het betoog in het verzoekschrift dat geen rekening werd gehouden met de meest recente berichtgeving en actuele toestand in Colombia, is niet dienstig. Te meer gelet op de geactualiseerde landeninformatie die door de commissaris-generaal werd bijgebracht bij aanvullende nota van 21 augustus 2025.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat in de regio van herkomst van verzoeker sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,
M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET